

© Silvia Poch

Els cecs

de Maurice Maeterlinck
direcció Mònica Bofill

26/11 en endavant
Sala online

l' lliure

TEMPORADA 20/21

Sobre l'espectacle → 3

Sinopsi → 4

En paraules de la directora → 5

Parlant amb Mònica Bofill → 6

Biografia → 7

Fitxa artística → 9

Informació pràctica → 10

Pròxim teatre radiofònic → 11

A partir de l'obra del dramaturg belga Maurice Maeterlinck, màxim representant del moviment simbolista i Premi Nobel de Literatura el 1911, Mònica Bofill dirigeix una peça que tracta de la condició humana i de la solitud dels individus tot i estar acompanyats. Una mirada a la Humanitat empeltada de platonisme, fatalisme i misticisme.

© Sílvia Poch

Sinopsi

Dotze persones invidents esperen enmig d'un bosc el retorn d'algú. El qui els guiava, un sacerdot, ha mort, i elles intenten situar-se en l'espai sense perdre la noció del temps, prenent punts de referència i fent servir la lògica. Pel camí, descobriran que no es coneixen en profunditat i que sempre han estat soles. Però per més desesperades que estiguin, no perdran l'esperança.

TALLS ÀUDIO

http://teatrelliure.metropolitan.a.net/carpeta/publicar/popup_login_carpeta.php?uuid=3c89a139ce6ca02ac2beb9e7b84722b5

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/programes/amacio/tots-els-espectacles/els-cecs

En paraules de la directora

Els cecs és una peça del teatre simbolista, una al·legoria de la fragilitat i les limitacions de la condició humana que ressona especialment en els temps actuals. D'ençà de l'esclat de la postmodernitat, ~~que~~ vivim en un moment de crisi d'aquelles "grans veritats" que en altres temps ens haurien servit de guia. Avui, l'excés d'informació, d'imatges i d'opinions en el fons acaba produint desconfiança, incertesa o, al contrari, obcecació. Tot plegat, una altra forma de ceguesa.

"És com si sempre estiguéssim sols", diu el cec més vell. *Els cecs* no resol el problema ni proposa cap solució. Presenta un estat de suspensió. L'espera infinita. L'essència de la vida, amb les seves angoixes, els seus misteris, les seves esperes i la seva confrontació més misteriosa i angoixant: la confrontació amb la mort.

Com en la caverna de Plató o, per donar un referent més contemporani, el *Matrix* de les germanes Wachowski, els cecs de Maeterlinck, representants simbòlics de la Humanitat, només tenen una versió deformada de la realitat i són incapaços de veure-la en totes les seves dimensions.

És evident que l'obra de Maeterlinck no pretén fer un retrat de la ceguesa real, al contrari. Però la ceguesa sí que ens serveix, o ens ha servit, de punt de partida pel que fa a la composició. El format radiofònic ens dona l'oportunitat de revisar com ens relacionem amb el món i amb el teatre. Ens permet desplaçar l'atenció, que normalment recau molt fortament en el sentit de la vista precisament, per donar-nos el temps d'escoltar i d'experimentar el teatre d'una manera molt diferent.

Mònica Bofill

ENTREVISTA**Parlant amb
Mònica Bofill**

Els protagonistes d'aquesta peça, arran de perdre el seu guia, s'adonen que, per molt acompanyats que estiguin, realment estan sols... Què és, per tu, la solitud?

Hi ha molts tipus de solitud. La solitud d'*Els cecs* és una solitud existencial que certament reconec en la societat en què vivim. La solitud de l'individualisme al qual de vegades creiem veure'ns evocats. Oblidar-se d'escoltar, per damunt de tot, però potser també ~~la de~~ no sentir-se escoltats o compresos, en algun moment. La solitud literal, com la que viu molta gent, especialment la gent gran, o la que vam viure molts durant el confinament de març... Jo, com tothom suposo, n'he experimentat de molts tipus. De totes maneres, ara mateix tinc la sort que travesso un moment de la meua vida en què sento precisament el contrari, em sento especialment acompanyada. En l'àmbit personal però també al professional, tinc la sort de treballar amb equips amb qui connecto moltíssim. Ha estat el cas d'aquesta peça, per exemple, en què no m'he sentit gens sola en la direcció (que per moments pot ser una tasca força solitària), sinó tot el contrari. Amb els actors, per descomptat, però especialment amb el Damien, que sap escoltar com ningú i que converteix en or tot el que toca.

Quina és la dificultat (o no) de dirigir teatre radiofònic, respecte del teatre "escènic"? Com va ser el procés de creació de la peça?

Un dels primers reptes que va sorgir va ser la configuració del repartiment. Com que és el primer cop que dirigeixo teatre radiofònic, no estic acostumada a fer repartiments que es basin tant en la qualitat de veu dels actors. Volíem trobar, a part de 9 grans intèrprets, com és el cas, també 9 veus prou característiques perquè l'oient les pogués

distingir. És veritat que *Els cecs* de Maeterlinck no deixa de ser "un cor" i com a tal, no passa res si en moments concrets s'arriben a confondre algunes veus, però també són personatges diferenciats que representen diversos aspectes de la Humanitat, i per això calia que en els moments clau, les veus (i les personalitats dels personatges) fossin prou fàcils de diferenciar. Per afavorir això, i per mantenir l'equilibri d'homes i dones que tindríem en escena (en la peça original són 6 homes i 6 dones), com que de les sis dones n'hi ha quatre que no parlen vam decidir que un dels cecs masculins el faria una actriu. També la narradora, els nostres ulls durant la funció, és una veu femenina, la veu de la Victòria Pagès. Aquest rol és clau en la nostra proposta perquè ens acompanya durant tota la peça i d'alguna manera és l'enllaç directe amb el públic. Un dels reptes que ens vam proposar amb el Damien, en aquesta proposta immersiva, era transportar l'oient/espectador a l'espai teatral. Volíem que no perdés mai del tot la consciència que el que escolta és una obra de teatre. Que alhora que s'imagina *Els cecs* en el bosc mític que proposa Maeterlinck, tingués també la sensació que assisteix a un espectacle teatral, amb tota la seva dimensió simbòlica i poètica. "Fa estona que pressento... que ens escolten," diu el Tercer Cec. I potser té raó!

Què els hi diries als oients que estan a punt d'escoltar aquesta peça?

D'entrada els recomano que l'escoltin amb auriculars i, als vidents, també els diria que, per una vegada, oblidin el sentit de la vista; els proposo d'apagar el llum, desconnectar els mòbils i deixar-se endur per l'univers sonor d'*Els cecs*. Remarco això dels auriculars perquè amb el Damien hem concebut aquesta peça com una obra immersiva, binaural, i això només és realment possible amb auriculars. Tot i que per a aquells que no en tinguin la possibilitat, també es pot escoltar amb altaveus, és clar!

BIOGRAFIA

Mònica Bofill

direcció

Llicenciada en Direcció i dramaturgia per l'Institut del Teatre i Biotecnologia per la UAB, també va estudiar Art dramàtic a l'escola Nancy Tuñon (2003-2006) i al Studio East, Kirkland, WA (Estats Units) (1999 – 2002).

Ha dirigit obres com *Els Brugadors* de Ramon Madaula (Premià de Mar, 2020); *L'huracà* de Carme Montoriol (TNC, 2020); *Paradisos oceànics* d'Aurora Bertrana (Teatre Akadèmia, 2019); *Constel·lacions* de Nick Payne (direcció i traducció, Teatre Akadèmia, 2013) i *L'honorable home d'estat* (lectura dramatitzada, TNC, Barcelona 2013). També va fer la codramaturgia i el disseny audiovisual de l'espectacle *Ciutat de vidre* (Mercat de les Flors, 2016; Sala Beckett, 2017; Premi Adrià Gual 2015).

Com a ajudant de direcció, ha treballat amb Didier Ruiz, Ramón Simó, Magda Puyo, Rafel Duran, Alexander Herold, Sergi Belbel, Bijan Sheibani i Cristina Clemente, entre d'altres. Ha traduït l'antologia de quatre obres destacades de Caryl Churchill: *Bosc boig*, *Cor blau*, *Prou borratxo per dir t'estimo?*, *Escapada solitària* (cotraducció amb Sílvia Ferrando) de la col·lecció Dramaticles de Comanegra; *L'alè de la vida*, de David Hare, dirigit per Magda Puyo (Sala Muntaner, 2015) i *Neu negra*, de Marc Romera, dirigit per Pere Planella (Teatre Ovidi Montllor, 2011).

© Esther Llopart

BIOGRAFIA

Damien Bazin

espai sonor

França, 1977. Format com a tècnic de so a París, comença a treballar a La Grande Halle de la Villette, al Théâtre MC93 (Bobigny) i en diversos festivals.

El 2002, després de treballar en l'òpera *Sama Samaruck Suck Suck* de Carles Santos, es trasllada a Barcelona, on desenvolupa la seva trajectòria com a dissenyador de so i d'espais sonors. També ha treballat amb directors com Anna Llopart, Carol López, Raquel Tomàs, Magda Puyo, Carlota Subirós, Sílvia Munt, Pau Miró, Josep Maria Mestres, Roger Bernat, Julio Manrique, Jordi Casanovas, Oriol Broggi i la companyia la Fura dels Baus,... Paral·lelament ha creat *Tàke*, un projecte personal de textures musicals, en el qual combinava la tecnologia analògica amb la digital.

Durant la temporada 19/20, ha signat el disseny de so de *La Rambla de les Floristes*, de Josep Maria de Sagarra, dirigida per Jordi Prat i Coll i *La mort i la primavera*, de Mercè Rodoreda, dirigida per Joan Ollé al Teatre Nacional de Catalunya, *Esperant Godot*, de Samuel Beckett, dirigida per Ferran Utzet a la Sala Beckett, *Cobertura* de Bruno Oro, dirigida per Clara Segura al Teatre Romea, *El quadern daurat*, de Doris Lessing, dirigida per Carlota Subirós al Teatre Lliure (temporades 19/20 i 20/21) i *Assedegats*, de Wajdi Mouawad, dirigida per Oriol Broggi a la Biblioteca de Catalunya.

Fitxa artística

DIRECCIÓ

Mònica Bofill

INTÈRPRETS

Muntsa Alcañiz

Manel Barceló

Pep Ferrer

Oriol Guinart

Jordi Llordella

Carles Martínez

Gemma Martínez

Victòria Pagès

Elena Tarrats

TRADUCCIÓ

Jordi Coca

DISSENY DE SO

Damien Bazin

IDIOMA

Català

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

Informació pràctica

IDIOMA

Català

DURADA APROXIMADA

Per determinar

HORARIS

A partir del 26/11 a les 20 h

PREU

5 € entrada individual

29 € butaca online (per a totes les emissions de la Sala online)

XAT POSTFUNCIO

Diumenge 29/11 a les 20 h per Zoom i al canal de youtube del Lliure

XARXES

#ElsCecs

#TeatreRadiofònic

#SocLaTardorDelLliure

CONTACTE

Rocio Pedrol

M. 669 06 75 66

Mar Solà

M. 675 44 98 86

premsa@teatrelliure.com

**Pròxims
espectacles de
teatre radiofònic
#SocDigital**

El gegant del Pi

dramatúrgia i direcció
Pau Vinyals
23/12 en endavant

MÉS INFO

[www.teatrelliure.com/ca/
programacio/tots-els-espectacles/
el-gegant-del-pi](http://www.teatrelliure.com/ca/programacio/tots-els-espectacles/el-gegant-del-pi)

entitat concertada amb

membre de

amb la col·laboració de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

